

Találkozások a könyvtárban

Kengyel Miklós professzor úr „*dupondius*”-koromban már jogi kari dékán volt Pécsen, így a „gólyák” életében egyelőre csupán mint távoli tekintély játszott szerepet. A harmadik évfolyamon azután a rettegett stúdium, „a pépé” remekbe szabott egyetemi tankönyve szerzőjeként és professzoraként excellált, így a távol-ság egyelőre nemigen látszott csökkenni. A részéről megnyilvánult nyitottság foly-tán a barátságos közeledés akkor kezdődött, amikor doktoranduszként az egye-temen maradtam: becsülte és elismerte, hogy Benedek Ferenc (1926–2007) mellett – egyebek között úgy is, mint kéziratai gondozója – tevékenykedtem. Pályakezdesemkor kedves jókívánságait fejezte ki jelentősebb külföldi publikációi különlenyomatainak átadásával egy azokhoz fűzött szép dedikációban.

A 2000-es évek közepén nyaranta a Fonyódi Városi Könyvtár olvasótermé-ben több alkalommal is „összefutottunk”: ki-ki aktuális kutatása Pécsről hozott forrásanyagát, szakirodalmát „rágcsálta”. Jó volt olykor a könyvtári szilenciu-mot nem megtörő, halk beszélgetésekkel meg-megszakítani e nem túlságosan pihentető foglalatosságot. Ezenkívül néhányszor találkoztunk a fonyódi hegy csodálatos panorámája övezte Nagyboldogasszony-templomban is vasárnaponta a római katolikus szentmisén.

Közismert, hogy Kengyel professzor nemzetközi viszonylatban is kiterjedt intézményszervezői és -vezetői munkássága mellett igen jelentős kutatói, okta-tói, illetve tudományszervezői munkásságot is kifejtett. Jellemző volt rá, hogy igaznak tartott álláspontját meglehetősen határozottsággal képviselte a kényes, közérdekű ügyekben is. Az Alma Materhez fűződő kapcsolatának alakulása nagy szívfájdalma volt.

Hosszabb kihagyás után utoljára négy éve találkoztunk a pécsi jogi karon, nagy bőröndökkel indult gyalogosan a vasútállomás felé. Hideg volt, éppen ele-redt az eső. Felajánlottam, elviszem autóval, alig akarta elfogadni. Végül elindul-tunk, sorsom alakulása felől érdeklődött. Úgy éreztem, telve van keserűséggel: *a tempora mutantur et nos mutamur in illis* olykor fájdalmas. Nem véletlen a téve-sen Ovidiustól származtatott adagiumban a *vox passiva* használata: az rámutat arra az ellentmondásra, hogy a bennünket alakító, örökkön változó idő végső soron sohasem magától változik.

Korai halálának szomorú híre váratlanul ért. Utolsó útjára nem tudtam elkísérni, jó barátom és *pater spiritualisom*, Rumszauer Miklós helynök atya temette professzor urat Kaposvárott.

Nem vagyok eljárásjogász, még kevésbé az „európai polgári eljárásjog” szakértője, így ebben az emlékkötetben inkább csak e szerény megemlékezéssel kívántam részt venni. Kívánom ugyanakkor, szolgálja részemről a megemlékező írás a nagyrabecsülés jeleként azt a békét, amelyben – hitem és reményeim szerint – professzor úrnak osztályrésze lehet immár!

Benke József